

Prolog

vid återinvigning av Hälleviks fyr
i samband med Hembygds- och Studieföreningen Facklans kulturdag
i Hällevik den 21 juli 1973

I fiskarestugor vid Hälleviks strand
man tände en lampa om natten.
Vid fönstret den ställdes utav hustruns hand
att sända sitt ljus över vatten
och vägleda maken att hitta till hamn
med fångsten, som bärgats ur havets famn.

Men skenet från lampan var ganska så matt,
man sökte att bättra på detta,
och Hälleviks fiskare gick därför att
tre lyktor på högstolpar sätta.
På lämpliga höjder de fick på sin plats
att leda sjöfararnas svåra seglats.

Hos Hälleviks fiskare vaknar sen lusten
anhålla om inseglingsfyr
hos Lotsverket, som bygger fyrar längs kusten,
och därför har dessa bestyr.
I nåder beslutas att så skall få ske
och Hälleviks Fyrtorn står klar nittitre.

Sven Svensson blir mannen, som vaktar på fyren,
en fiskare god, och en rättskaffens man.
Han putsar på glasen och sköter bestyren,
ett kall snart det bliver för honom minsann,
som till sonen Sven i arv sedan går,
och samtidigt fyren då AGA-ljus får.

Så tändes på södra hamnpiren en dag
– en fiskehamn har kommit till –
en AGA-fyr ny av modernare slag,
den gamla nu tacka man vill,
och fyr lanterninen monteras strax ner,
cementpostamentet det grånar allt mer.

Tills en Hälleviks son en dag tager hand
om tornet med tillhörig mark.
Han lagar vad härjats utav tidens tand,
snart vit skiner fyren, och stark
går en önskan att åter den skall
som ledfyr få tjäna sitt viktiga kall.
Med frivillig hjälp och med Sjöfartsverks stöd
den nu har försetts med teknik,
som gör att den åter fått ljussken och glöd,
blir ledfyr uti Hällevik.

*Må skenet från fyren klart
lysa i natten
till god hjälp för alla i
dessa farvatten.*

Lars Persson
(Boende i Hällevik under åren 1917–1942)